

Otevřený dopis radě starších sboru svědků Jehovových Praha Zbraslav

Milí bratři,

rozhodnutí, které tímto dělám, pro mě není vůbec lehké. Byla jsem svědkem Jehovovým téměř dvacet let, z toho většinu času spokojeným svědkem. A to i přes to, že jsem svojí podstatou člověk neorganizovatelný, nesnášející jakékoli svazování a omezování svobodného rozhodování. I proto jsem se nechala pokřtít a vstoupila jsem do organizace SJ až po čtyřech letech studia Bible.

Když se upřímně zamyslím nad svým životem mezi SJ, musím říct, že mi tato doba hodně dala. V první řadě mi spolukřesťané pomohli najít Boha Jehovu, nikdy předtím bych nevěřila, že se zrovna já, zapřísáhlý ateista, stanu věřícím člověkem. Poznala jsem Bibli a začala si jí velmi vážit. Navíc jsem získala spoustu nových přátel, lidí, kteří se drží Božího slova, vychovávají podle něho své děti a snaží se ze všech sil žít tak, jak se to líbí Bohu.

Přesto jsem se rozhodla toto společenství opustit. Co mě vede k tomuto rozhodnutí, není možné popsat pár větami. Snad mi dáte možnost vysvětlit můj postoj a dočtete tento dopis až do konce. Věřte mi, že ho nepíšu se záští ani nechci ublížit svým spolukřesťanům. Ale zároveň si chci uchránit a rozvíjet svoji víru, tu která má počátek u SJ a další pokračování zatím nevím kde.

Tedy tedy k několika důvodům mého odchodu.

V posledních několika letech mě začalo znepokojovat zvláštní zastírání skutečností týkajících se naší organizace. Například když jsem se staršího našeho sboru ptala, proč jsme při registraci NSSJ v ČR odpověděli na jednu z otázek, že SJ neučí, že naše děti nemají přijímat krevní transfúzi, bylo mi odpovězeno, že takto je to právně v pořádku. A že mám důvěřovat bratrům, kteří vše rozhodují pod vedením Svatého ducha. Jindy, myslím že to bylo v r. 2005, jsem chtěla znát vyjádření k údajnému podivnému financování naší činnosti, které bylo dokonce medializováno. Tehdy jsem se dozvěděla, že bratři by nic nezákonného neudělali, a že mám projevovat víc pokory. Bohužel, takové odpovědi mě vůbec neuspokojovaly, a naopak ve mně probouzely zvědavost, cože se to vlastně v naší organizaci opravdu děje. Bratři z ústředí byli, jak víte, až na jednoho, odvoláni, aniž by se řadoví členové dozvěděli proč. Dodnes je pro mě záhadou, jak je možné, že v době takto znepokojujících zpráv se zvěstovatelé ptali a společně řešili, co se vlastně děje, ale po čase se problém bez jakéhokoli řešení a vysvětlení vytratil a dneska ho téměř nikdo nepovažuje za podstatný. Nemyslím si, že jsou SJ imunní vůči hříchu, špatnému jednání a rozhodování, ale očekávala bych, že po takovýchto „uklouznutích“, někdo řekne: „stalo se to a to, moc nás to mrzí a budeme se snažit, aby se podobná situace neopakovala“. Nebo se naši představitelé nemusejí z ničeho zodpovídat? Podobné je to totiž s výkladem např. „generace“, nebo „144 000“. O předpovídání příchodu Armagedonu ani nemluví. Namítnete, že konkrétní datum naše společnost neohlásila, a že si ho jen vydedukovali horliví zvěstovatelé? Za všechna data se zkuste podívat na dvě, rok 1925 (kniha *Miliony dnes žijících nikdy nezemřou*) a rok 1975 (*Probudte se!* z 8. října 1966, kniha *Věčný život ve svobodě Božích synů* nebo *Služba království* z května 1974 a kniha *Hlasatelé*, str. 632–633). Mysleli bychom si tehdy, že ten den věrný a rozvážný otrok nerozeznal a neoznámil?

Nedávno byl ve všech médiích odsuzován kazatel, který mylně předpověděl konec světa. Naštěstí odpovědnost ležela jen na něm a pošpinil jen své jméno. Jak je to s organizací, která ve jménu Jehovy předpověděla Armagedon už několikrát? Čí jméno pošpinila? A co je špatného na tom přiznat, že jsme předpovídali konkrétní data a spletli se? Ani teď netvrdím, že se naše vedení nemůže dopustit omylu, co mi však vadí, je absence jakékoli omluvy těm, kteří uposlechli věrného a rozvážného otroka a doplatili na to.

Jedna sestra řekla, že je lepší desetkrát oznámit zeměřesení, než ho neohlásit vůbec. To je jistě pravda, ale v tomto případě bych spíš jako příměr použila bajku, která vypráví o chlapci, který dvakrát vyhlásil planý poplach a když potřetí skutečnost nastala, nikdo se tím už nevzrušoval.

Nechci Vás zatěžovat dalšími podobnými fakty, o kterých pravděpodobně sami víte, ale chci tím jen ukázat, že v dalším setrvání v naší organizaci mi brání neupřímnost, neschopnost omluvit se za chyby, zkreslování některých skutečností a předávání naředených informací běžným zvěstovatelům, snad proto, aby nevedly k případné nedůvěře ve věrného a rozvážného otroka.

Já jsem svoji důvěru bohužel ztratila. A to nejen pro skutečnosti, které jsem popsala výše. To hlavní, co mnou otřásl, bylo zjištění, že výklad Bible, který je námi považován za jediný možný, je často zavádějící, podporující určité dogma, nepřipouštějící žádné jiné vysvětlení a mimo jiné také zneužitý jako nástroj k udržení lidí v organizaci. Víím, že jsou to tvrdá slova, ale mám pro ně biblické doklady.

Za všechny alespoň tento.

Jeden z příkazů naší organizace je nestýkat se s odpadlíky. Kdo všechno je za odpadlíka označen, popisuje *Strážná věž* z 1. 3. 1986 Otázky čtenářů. Dovolím si několik sporných pasáží citovat:

SV: „Jan také napsal o některých lidech: „Vyšli z nás, ale nebyli našeho druhu, neboť kdyby byli našeho druhu, zůstali by s námi. Ale odešli, aby se ukázalo, že všichni nejsou našeho druhu.“ (1. Jana 2:18, 19) Jan neřekl, že tito lidé byli vyloučeni pro nějaký těžký hřích. Někteří z nich se **snad** jednoduše rozešli se sborem a nechťeli již k němu patřit, protože nesouhlasili s některou naukou. Jiní **snad** ochabli a vzdali se. — 1. Kor. 15:12; 2. Tes. 2:1–3; Žid. 12:3, 5.“

Co říká Bible? 1. Jana 2:18 – 24 naopak popisuje těžký hřích, zavržení Ježíše Krista: „Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je KRISTUS? Antikrist je ten, kdo popírá Otce a Syna.“

SV: „Jan řekl: „Žádný, kdo se tlačí dopředu a nezůstává v Kristově učení, nemá Boha. **Kdo v tomto učení zůstává, ten má jak Otce, tak Syna**. Jestliže k vám někdo přichází a nepřináší toto učení, nepřijímejte ho nikdy do svého domu ani ho nezdravte.“ (2. Jana 9, 10) Tato slova se jistě vztahují na někoho, kdo se stal odpadlíkem tím, že se připojil k nějakému falešnému náboženství nebo rozšiřoval nějaké falešné nauky.

¹⁴ Stále jim to připomínej a ukládej jim před Bohem jako svědkem, aby se nepřeli o slova, což není vůbec užitečné, protože to rozvrací ty, kdo naslouchají. ¹⁵ Vynasnaž se, aby ses představil Bohu jako schválený, jako dělník, který se nemá zač stydět a správně zachází se slovem pravdy. ¹⁶ Ale vyhýbej se prázdným řečem, které porušují to, co je svaté, neboť budou postupovat k stále větší bezbožnosti ¹⁷ a jejich slovo se rozšíří jako sněť. Patří k nim Hymenaios a Filetos. ¹⁸ Právě tito [muži] se odchýlili od pravdy a říkají, že vzkříšení již nastalo; a podvracejí víru některých.“

Je možné říci o každém křesťanovi, který opustí SJ, že porušuje, co je svaté? Dá se o každém říci, že se odchýlil od pravdy a podvrací víru druhých? Jsem přesvědčená, že ne.

SV: „V knize „*Pomůcka k porozumění Bible*“ (angl.) je ukázáno, že slova „odpadnutí, odpadlictví“ jsou překladem řeckého slova, které doslova znamená ‚zřeknutí se‘, ale ve smyslu ‚opuštění‘, ‚vzdání se‘ nebo ‚vzepření se‘“. V této knize je dále řečeno: „K různým příčinám odpadnutí, před nimiž varovali apoštolové, patřil nedostatek víry (Heb 3:12) „¹² Dejte si pozor, bratři, aby se v někom z vás někdy nevyvinulo ničemné srdce bez víry tím, že by se odtahovalo od živého Boha“

Jako SJ se pyšníme tím, že přesně reprodukuje Boží slovo. Tento verš ale jasně mluví ne o člověku se slabou vírou, ale o člověku bez víry. Troufám si tvrdit, že je v tom velký rozdíl.

SV: „Kdo se úmyslně zřídá křesťanského sboru, stává se tak částí ‚antikrista‘. — 1. Jana 2:18, 19.“ ¹⁸ Děťátka, je poslední hodina, a právě jak jste slyšeli, že přichází antikrist, i teď se mnozí stali antikristy; z této skutečnosti poznáváme, že je poslední hodina. ¹⁹ Vyšli z nás, ale nebyli našeho druhu; kdyby totiž byli našeho druhu, zůstali by s námi... ²² Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je KRISTUS? Antikrist je ten, kdo popírá Otce a Syna.“

V tomto textu nikde nenacházím výrok, že ti, kteří odcházejí od SJ pro své křesťanské přesvědčení, jsou antikristi, o kterých zde Jan mluví.

SV: „Kdo by úmyslně a oficiálně opustil společenství křesťanského sboru, odpovídal by tomuto popisu. Tím, že záměrně zavrhl Boží sbor a zřekl se křesťanské cesty, stal se odpadlíkem...“

Na podporu tohoto tvrzení není uveden žádný biblický verš, proč asi?

SV: „Kdo zavrhl Boží sbor, byl z biblického stanoviska více hoden zavržení než lidé ve světě. Proč? Pavel totiž ukázal, že křesťané v římském světě se museli denně stýkat se smilníky, vyděrači a modláři. A přece napsal, že se mají křesťané „přestat směřovat s kýmkoli, kdo je nazýván bratrem“, a propadl bezbožnému způsobu jednání. (1. Kor. 5:9–11) Petr řekl, že se člověk, který „unikl poskvrnám světa“ a pak se opět vrátí ke svému dřívějšímu způsobu života, chová jako svině, která se vrací, aby se válela v blátě. (2. Petra 2:20–22) Jan dal proto radu, která plně odpovídá všem těmto pokynům, když napsal, že křesťané nemají „přijímat do svého domu“ nikoho, kdo od nich úmyslně „odešel“. — 2. Jana 10. „Žádný, kdo se tlačí dopředu a nezůstává v KRISTOVĚ učení, nemá Boha. Kdo v tomto učení zůstává, ten má Otce i Syna. ¹⁰ Jestliže k vám někdo přichází a nepřináší toto učení, nepřijímejte ho nikdy do svých domovů ani ho nezdravte. ¹¹ Kdo ho totiž zdraví, je podílníkem na jeho ničemných skutcích.“

Jan se zmiňuje o těch, kteří nezůstávají v učení Krista, ne o těch, kteří úmyslně „odešli“.

Tento příklad jsem vybrala záměrně, protože je to výklad, který se mě osobně momentálně nejvíc dotýká. Vyvolává ve mně obavu o vztahy v mé rodině a o vztahy s některými přáteli – svědky Jehovovými. Budu totiž označena za odpadlíka, a oni se budou muset rozhodnout, zda poslechnou organizaci nebo své svědomí. A vím, že to nebude lehké rozhodování, protože organizace vkládá rovnítko mezi sebe a Boha Jehovu. Opouštíš organizaci = opouštíš Boha a Krista. A to je pro mnohé silná motivace k tomu, jít raději s organizací, nežli ji opustit nebo projevit nesouhlas. Přesto věřím, že Jehova dá sílu všem, kdo ho prosí. A to jak těm, kteří v organizaci zůstávají, tak i těm, kdo ji opouštějí a jdou dál s Bohem a Kristem.

Nechci tohle moje rozloučení se zbraslavským sborem a organizací SJ ukončit negativně. Většinu času, který jsem ve sboru strávila mi bylo dobře a určitě budu na mnohé vzpomínat s vděčností. Jen pro mě nastal čas vydat se jinou cestou. Věřím, že mám požehnání samotného Boha Jehovy. Nevracím se do světa, ani nepřestupuji k jinému náboženství. Víím, že pokud je v jakémkoli společenství člověk, bude to vždy nedokonalé společenství. Proto již nehledám církev, které bych slíbila oddanost; ta má bude nadále patřit jen Jehovovi a Kristu Ježíši. Pochopila jsem, že Boží církev nemá fyzické, ale duchovní hranice a je mnoho křesťanů, i mimo svědky Jehovovy, kteří mají upřímnou snahu žít pro Boha.

Milí bratři, doufám, že z mých slov cítíte, že neodcházím od Boha a Ježíše Krista, a že se nezříkám křesťanských zásad a měřítek. Jediná změna, kterou na sobě pocítuji je, že si čtu Bibli a nechávám ji na sebe působit jako Boží Slovo určené mně osobně a začínám vidět daleko zřetelněji, co mám dělat a co naopak dělat vůbec nemám.

Přeji nám všem hodně Jehovova požehnání

Dana Tvrdoňová, 11. 8. 2011

PS: Prosím Vás o vymazání mých osobních údajů z evidence NSSJ.